

[Vagn Brø.]

Foruden de ting, det ærede medlem hr. K. Axel Nielsen ville drøfte i udvalget, ville jeg måske også gerne drøfte, om man i højere grad kunne nå frem til, at en repræsentant fra retslægerådet i særlig betydningsfulde retssager møder sammen med det skriftlige svar. Det kan godt lade sig gøre, og jeg kender også adskillige tilfælde, hvor det er sket, men det burde måske nok fastlægges i loven, så både anklagemyndighed og forsvaret gennem de mundtlige udtalelser og i retten vil kunne få uddybet disse erklæringer. Jeg kender i hvert fald fra nutiden en stor retssag, hvor et sådant forhør af den pågældende fremragende læge medførte overordentlig interessante resultater.

Med disse bemærkninger kan jeg på mit partis vegne tilsige en hurtig behandling af lovforslaget.

Haustrup Clemmensen: Også jeg kan på mit partis vegne tiltræde en hurtig behandling og en positiv behandling af det foreliggende lovforslag. Jeg skal derfor indskrænke mig til ved denne lejlighed at gøre 3 enkelte bemærkninger.

For det første, at vi i princippet er enige i den foreslåede mulighed for udvidelse af rådets medlemstal op til 12 mod hidtil 7. Det er vel et tidens tegn, at det netop er de psykiatiske sager, der bliver mere og mere omfattende og talrige, og at også spirituspåvirkede motorkørere nu i større udstrækning end tidligere lægger beslag på rådets arbejdskraft.

Den anden bemærkning, jeg har at gøre, vedrører forslaget om at ophæve hovedreglen i den nugældende lovs § 4 om, at sager skal behandles af 3 medlemmer. Jeg forstår meget vel, at det er værdifuldt for hele retssystemet, at der sker så hurtig en behandling af retssagerne som overhovedet muligt, men jeg tror, som også den ærede socialdemokratiske ordfører var inde på, at det vil være naturligt at se nærmere på udformningen af denne bestemmelse i et udvalg, for netop hvor det kan være vigtige og afgørende erklæringer, der skal afgives, er det dog vel altid en værdifuld ting, at der er flere sagkyndige, der har været med til at afgive det pågældende votum.

Endelig for det tredje og sidste vil jeg

gøre den bemærkning, at man ikke ligefrem kan påstå, at justitsministeren har foreslået for udførlige lovregler på det pågældende område. Når den foreliggende gældende lov har kunnet virke i 25 år og har haft så smidige bestemmelser, at man i virkeligheden har kunnet gennemføre også den yderligere psykiatiske bistand, der bl. a. bruges som begrundelse for lovforslaget, kan man jo sige, at der ikke i den omstændighed kan hentes noget særligt argument for, at loven nu skal udformes væsentligt kortere. Det er vel prisværdigt, at det høje ting ikke for ofte skal beskæftige sig med lovforslag af en karakter som denne, men jeg ville dog tro, det var værdifuldt også af rent principielle grunde, om man i det kommende udvalgsarbejde fik lejlighed til at overveje, om det nu alligevel er nødvendigt at gøre lovforslaget så kort og overlade så meget til den højtærede justitsminister. At balancen er nået i det foreliggende lovforslag, føler jeg mig ikke ganske overbevist om.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale det foreliggende lovforslag til velvillig behandling.

Else-Merete Ross: Ved gennemlæsningen af retslægerådets årsberetninger kan man se en stadig stigning i antallet af behandlede sager. I 1935, da den nugældende lov trådte i kraft, behandlede 276 sager. 20 år senere, i 1955, nåede vi op på 4 148 sager for nu i løbet af det sidste år, for hvilket der foreligger årsberetning, nemlig i 1958, at have passeret de 5 000. Det ville have været interessant at se et senere tal, og jeg kan slutte mig til det ærede medlem hr. K. Axel Niensens beklagelse af, at årsberetningerne ikke kommer samtidig eller nogenlunde samtidig. Jeg har måttet ringe op til retslægerådet for at få tallet for 1958.

Det nye lovforslag er en simplificering af den gældende lov, idet lovforslaget nøjes med at angive rådets arbejdsområde, sammensætning og struktur, medens arbejdsformen, som tidligere var detaljeret angivet og i visse tilfælde har vist sig at have medført utilfredsstillende konsekvenser, nu hen skydes til regulering ved en forretningsorden, således som det er almindelig praksis vedrørende lovgivning om andre råd, nævn o. lign.